

[Hans Nielsen.]

Løn udbetalt. Men Gaardejeren bliver ved sit, og saa er der jo ikke andet for Arbejderen at gøre end at forlade sin Arbejdsplads.

Saa en Tid efter, at han har forladt sin Arbejdsplads, indfinder Gaardmanden sig og river den ene Gavt ned i det Hus, hvor Arbejderen bor. Det finder Arbejderen sig taalmodigt i. Nogle Dage efter indfinder Gaardejeren sig med sin Tjenestekarl og river Vaskekedlen ned, saaledes at der ikke længere er nogen Vaskekedel i Huset. Det finder Arbejderen sig ogsaa i, selv om han protesterer; han vil stadigvæk ikke flytte. Saa kommer Gaardejeren og hans Søn et Par Dage efter, og saa river de det ene Vindue og Vindueskarmen ud i det Værelse, der benyttes til Soveværelse, saaledes at Arbejderen og hans Kone og deres to Børn altsaa nu er henvist til at sove i et Værelse, hvor der ingen Vinduer er.

Nu gik selvfølgelig Arbejderen til Politiet og klagede over den Behandling, han havde faaet, og Gaardejeren blev indstævnet for Dommeren, der søgte at faa Forlig i Sagen, idet han gjorde Gaardejeren opmærksom paa, at det var en meget hensynsløs Adfærd, han havde udført overfor denne Arbejder. Gaardejeren tilbød ogsaa generøst, at han vilde betale 9 Kr. 90 Ø. til Arbejderen, og saa kunde han gaa sin Vej. Det viste sig ikke muligt for Dommeren at faa noget Forlig i Stand til Trods for, at han gentagne Gange gjorde Gaardejeren opmærksom paa, at han maatte betale de 294 Kr., som Arbejderen i Virkeligheden havde til gode, og desuden betale 57 Kr. i Sagsomkostninger. Det nyttede ikke noget, at Dommeren sagde: Ja, hvis De lader Sagen gaa til Doms, bliver det endnu dyrere for Dem. Det nyttede ikke noget, han vilde ikke gaa paa Forlig.

Paa det Tidspunkt greb den tidligere Undervisningsminister, Hr. Byskov, ind i Sagen og forsøgte at mægle. Hr. Byskov er jo Meningsfælle af Emanuelsen, men han er jo sikkert alligevel en Mand, der godt kunde se, at den udprægede Pinstrupper Emanuelsen her var gaaet alt for vidt, og at det gjaldt om at faa ham halet i Land. Han kaldte derfor Emanuelsen til sig og formanede ham til at gaa paa Forlig med Arbejdsmanden, men Gaardejeren var ikke af den Slags, der vilde gaa paa Forlig; han afviste Byskovs Talemaader. Det var vel ikke derfor, at man har Venstre-Excellencer og Venstre-Tillidsmænd, at de skal komme og genere en i Kampen mod ens Arbejdere! Han fortsatte Krigen uanfægtet heraf. Til syvende og sidst endte

det dog alligevel med, at han blev dømt til at betale de 294 Kr. i Erstatning til Arbejderen og de 57 Kr. i Omkostninger til Arbejderens Sagfører.

Men dermed var denne Sag jo ikke ude af Verden, thi denne Frihedsbonde, denne Tilhænger af Loven om Erhvervs- og Arbejdsfrihed har selvfølgelig ikke ladet sig nøje med disse Trakasserier overfor denne Arbejder. Nej, denne Arbejder var jo en flittig Mand, der gerne vilde forsørge sin Kone og sine Børn, og han gik derfor paa Jagt efter andet Arbejde. Han gik til Sogneraadsformanden, en Gaardejer Vinther, og det lykkedes ham ogsaa at faa Arbejde ved Stenslagning i Gedved Kommune. Men det var noget, der kreperede den udprægede pinstrupske Gaardejer Emanuelsen; at tænke sig, at Sogneraadet tog denne Mand i Arbejde, efter at han havde afskediget ham. Meningen var jo selvfølgelig, at han skulde forjages fra Huset og fra Kommunen, naar han ikke vilde have ham. Gaardejer Emanuelsen indfandt sig derfor en Dag efter at have været hos de fleste andre Sogneraadsmedlemmer hos Sogneraadets Formand, Gaardejer Vinther. Om den Forhandling, der der fandt Sted, berettes der følgende fra Forhøret:

Dommeren spørger:

„Har Emanuelsen anmodet om, at der maatte blive lagt Jakobsen Hindringer i Vejen for hans Arbejde for Kommunen?“

Sogneraadsformanden svarer hertil:

„Det er jo ikke saa let at svare paa saa længe efter, men jeg tror, at Emanuelsen var meget misfornøjet med, at vi havde givet Jakobsen Arbejde.“

Dommeren:

„Er De *positivt* blevet anmodet om at lægge Jakobsen Hindringer i Vejen?“

Sogneraadsformanden svarer hertil:

„Det husker jeg ikke saa nøje, *men jeg tror, at det var Emanuelsens Mening, at Sogneraadet skulde afskedige Jakobsen.*“

„Hvad sagde De til det?“

spørger Dommeren.

Sogneraadsformanden svarer igen:

„Jeg svarede, at jeg havde ikke noget med Vejvæsenet at gøre og ønskede ikke at blande mig ind i den Sag.“

— Se, almindelige Mennesker, der læser dette Uddrag af Forhørene, som fandt Sted i Anledning af den rige Gaardejers Henvendelse til Sogneraadsformanden, kan ikke være i Tvivl om, hvad Hensigten var med hans Besøg. Det er endogsaa blevet paa-staaet fra anden Side, at denne velhavende Gaardejer gik saa vidt overfor Sogneraadsformanden, at han sagde: Det er dog for